

Slovensko 2007

aneb

...je to Ráj či realita...

Slovensko 2007

23. – 26.8.

Nápad jet navštívit Slovensko a projít kousek Slovenského ráje dostala Hanka již před několika lety. Přesněji krátce po příjezdu z Expedice 2004, kdy jsme částí projížděli. K realizaci se dostala až letos. Důvod je jednoduchý: máme tolik akcí, že nebylo tuto kdy uskutečnit. Z toho vyplynula potíž se stanovením datumu a délky. Aby se z romantických túr nestaly dostihy, je nutné v takovýchto případech, kdy je cílová oblast opravdu hodně vzdálená, stanovit délku akce aspoň na 4 dny. To bylo jasné hned od začátku. O to horší bylo nacpat to do aspoň trochu volného víkendu. Ale Hanka je šikovná a poradila si s tím. Vybrat konkrétní místo našeho pobytu byl taky trochu problém. Míst, která stojí za návštěvu je na Slovensku hodně. Z mnoha návrhů nakonec vybrala Podllesok.

S dopravou to bude složitější. Nic přímého neexistuje. Použijeme vlak a autobus.

Léto je v plném proudu, v Praze dusno a nepříjemno, naopak venku v přírodě prázdninově příjemně. Právě tak vhodný čas na uspořádání další mimořádné Hells akce. Pro tentokrát je autorkou Hanka, a míříme k našim nejbližším sousedům, na Slovensko. Konkrétně potom do Slovenského Ráje. Na programu bude turistika převážně pěší, spíše na pohodu. Okapovat budeme po celou dobu tábořiště v Podllesku, odkud povedou naše kroky křížem krázem kam dojdeme, a potom zase zpět.

Hanka jako organizátorka se činila a podařilo se jí tuto pěšoační nalákat poměrně silnou sestavu.-Hells je doplněno Hančinými rodinnými příslušníky a spolupracovníky. Krásy Slovenského Ráje vychutnávat tedy letos budou: Dig s Hankou, Janka s Plašanem, Jafa s Karlem, Viktor a Helena. Termín stanoven, skupinové jízdenky zakoupeny, na cestu se vydáme na noc, ráno bychom měli být na místě.

Takový byl plán. Já jsem o něm ale příliš nebyl informován, spíš jsem se možná po informacích nepidil. A možná jsem se po nich ani raději pidit nechtěl, když jsem tušil, že to je to místo, kde jsou ty chodníky po skále ve výšce a dlouhé a vysoké žebříky. Tedy ráj pro člověka, který výšky zrovna nevyhledává. Raději jsem o tom nechtěl vědět...

Vkt.

Scházíme se na Hlaváku, postupně se troují jedinci ovešení ze všech stran batohy.

Jnk.

No já tedy nevím. Třeba já jsem měl batoh tuším jen z jedné strany.

Vkt.

Přesoaváme se na příslušný perón a rozdělujeme se na posádky. Máme totiž dvě kupátka. Dig s Hankou se připojují ke mně s Plašanem, zbytek odchází do druhého vagónu, do svého příbytku na dnešní noc. Fasujeme polštáře, deky, ještě si chvíli povídáme, a pak už zalézáme každý na své postýlky. Pražce pod námi rytmicky duní a vlak si tlumeně drncá do taktu. To je fajn, že zase někam jedeme.

Jnk.

Fajn to sice bylo, ale pokud si dobře pamatuju, tak mi docela dost dlouho trvalo, než jsem usnul. Ono je sice takové to pohupování příjemné, ale pokud člověk není dostatečně unaven, tak to chvíli trvá, než usne. Plš.

Původně plánovaná cesta vedla do Popradu a odtamtud osobáčkem do Hrabušíc. Ovšem člověk miní... a vítr mění.

Ráno 24.7.

Ráno kolem sedmé se ocitáme v mně dobře známém Liptovském Mikuláši, ale nějak nápadně dlouho zde postáváme. Spousta hlav zvědavě vykukuje k vlaku a po delší chvíli nám oznamují, že vlak už dál nepojede.

Jnk.

Jako věčný rejpal musím podotknout, že v Liptovském Mikuláši jsme sice skončili, ale ještě předtím jsme čekali asi hodinu někde před ním, ani nevím kde...

Vkt.

V noci na dnešek se totiž přehnal Slovenskem bouře, polámala stromy a poškodila vedení na trati za Mikulášem. Ač jo, no dobrá, tak my teda vystoupíme, když to dál nepojede. Scházíme se na peróně a jdeme zjistit, co a jak dál. Všude je spousta lidí, informace jsou narvané k prasknutí. Podařilo se nám zjistit, že do Popradu pojede nějaký náhradní autobus, trať by měla být znovu zprovozněna nejdříve kolem desáté hodiny.

Jnk.

Pozitivní na tom ale je, že Slováci alespoň rozumíme.

Plš.

Nastoupili jsme tedy do náhradního autobusu, abychom z něj hned zase vystoupili. Odjezd byl totiž naplánován spíše nahodile, vypadalo to spíše, že tento autobus dnes již nikam nepojede, zatímco vedle z autobusáku za 10 minut odjížděl linkový bus do Popradu. To bude asi jistější varianta. Autobus se během chvíle naplnil, mohutně zarachotil, a dal se dýchavičně do pohybu.
Jnk.

Před samotným odjezdem toho našeho odjely ještě dva další. Ten náš měl malé zpoždění, ale nakonec dorazil. Jenom řidič byl trochu překvapený, tolik pasażerů asi nečekal.
Plš.

Za oknem se pozvolna otvíraly výhledy, vpravo na Nizké, vlevo na Vysoké Tatry, a na silnici panoval celkem cílý provoz. Lidé se sjížděli do Svitú do fabrik na ranní směnu. Vždyť dnes je úplně obyčejný všední den a my máme dovolenou. To je ale krásný pocit. Z příjemných úvah mě vytrhnul nezvyklý zvuk, ozývající se z levého zadního kola. A od té doby jsme se spíše plížili, než se blížili, k Popradu. Konečně jsme tu. Nejprve je třeba omrknout autobusové nádraží, kdy to jede do Hrabušic. Sakra, zrovna před chvílí to odjelo. Zatrolený autobus a jeho pichlé kolo. Další bus směr Hrabušice za 2,5 hodiny. Dobrá, pak tedy přechod na nádraží, jak to vypadá tam.

Taky dost blbě. Na návštěích svítí samá několikahodinová zpoždění, slečna v informacích nás ujistila, že pokud něco pojede, tak to budou pouze rychlíky, které tam samozřejmě nestaví, ale zatím že se nechystá jet vůbec nic. Okupujeme tedy většinu nádražních laviček, a každý se baví po svém.
Jnk.

**Třeba já jsem se šel na chvilku projít po městě. Ale skutečně jen na chvilku a jen kousek od nádraží, abych ještě nezabloudl. Člověk nikdy neví...
Vkt.**

Čpeme se nějakými dobrotami, okukujeme místní stánky, pospáváme a čteme si. A jelikož to opravdu vypadá, že nic nepojede, zhruba po dvou hodinách se zvedáme, a opět se přesunujeme na autobusák. Už tu postává malá skupinka spolucestujících a tak to vypadá, že snad něco pojede.
Jnk.

Prostě se z nás stali bezdělci a váleli jsme se na nádraží namísto toho, abychom se procházeli po stezkách Slovenského ráje. Jinak co se autobusu týče, tak tomu snad praskla vnitřní zadní pneumatika. To byla zase cesta. Plš

Na vlakovém nádraží jsme ještě stihli rychlík, kterým jsme měli původně přijet. Zpoždění 6 hodin ale snad ani nikoho nepřekvapovalo.

Vkt.

No možná, že jsme tam pobyli ještě o něco déle, než jen dvě hodiny, nějak mi to z časového hlediska bylo už jedno. V mém případě po probdělé noci ve vlaku a celkově poměrně dobrodružných podmínkách cestování ve stylu, dojedeme tam, nedojedeme, jsme na nádraží s Karlem vytáhli vděčnou cestovní stravu řízky s chlebem a já využila příležitosti poohlédnout se po nějaké pohlednici a známce. Nedaleko nádraží byla i pošta, času bylo hodně, takže aniž bychom dorazili na cílové místo, už jsem mastila pohlednice přibuzenstvu, že jsem opět v „zahraníčí“.

Jaf.

Hurá, bus je přistaven, tak s chutí dovnitř. Nejsme tu sami, zrovna tímto autobusem se rozhodla jet spousta lidí. Venku je celkem horko, stejně tak avnitř. Stavíme téměř na každém rohu, ale hlavně, že už jedeme správným směrem. Kolem silnice vidíme popadané stromy, asi se tu opravdu nějaké větrno prohnalo. Vystupujeme na křižovatce za Hrabošicemi, odtud je to Podlesku už jen skok. Tedy asi tak dvouapáilkilometrový. Ťapeme silnici, je zhruba kolem páté odpoledne. To teda byla cesta, ale hlavně, že už jsme tu.

Jnk.

Vzhledem k tomu, že jsem Slovenský ráj navštívil před necelým rokem, tak jsem se ujal vedení, ale to řapání po silnici mě moc ne bavilo. Hlavně díky tomu, že téměř na dosah od nás vyrůstaly vrcholky Ráje, prozatím jenom toho Slovenského.

Plš.

No škoda, že jsme se tak opozdili, už jsme mohli ten den řapat po turistických stezkách, ale zase na druhou stranu, kdo prožije tak dobrodružnou cestu jako jsme prožili právě my? Zapadané vlakové koleje a píchlé kolo autobusu a to vše během jedné cesty?

Jaf.

V kempu jsme nejprve navštívili recepci, kde jsme očetli veškeré informace, zaplatili pobytné poplatky, zeptali se co a jak. Když jsme se dozvěděli, že postavit stany si můžeme kdekoliv, vydali jsme se na průzkum tábořiště.

Sami tu tedy rozhodně nejsme. V sousedství několika chatiček, hangárů, které jsou tu zřejmě na celé léto, se krčí pestrobarevné stany. Nacházíme vše podstatné - WC, sprchy a hospodu. Nakonec jsme se rozhodli pro téměř prázdný plácek s ohništěm, až na spodním konci louky. Rázem začíná mumraj, z útrob batohů vytahujeme vše potřebné i nepotřebné, a za chvíli už stojí pestrobarevné plátěné městečko, pěkně postavené do půlkruhu. Jnk.

A já jsem měl samozřejmě stan nejhezčí ☺ Aby taky ne, když jsem ho stavěl nejdéle. Vkt.

Tak a co s načatým podvečerelem? Když už jsme o téměř celý jeden den příliš, půjdeme aspoň na krátkou procházku po zelené značce do Tiesniny, a cestou zpět se pokusíme opatřit nějaké topivo. Jnk.

Bylo to přesně to, co jsme potřebovali, a na co jsme se tak dlouho těšili. A pokud ne ostatní, tak já s Jankou určitě. Prý z Prahy do přírody, do hor, k ohýnku, pod stan a to všechno s bandou kamarádů. Plš.

Hned za plotem teče potok, ve kterém se střídavě mácháme a osvěžujeme, cesta dále vede podél něj kolem louky, kde kvete hejno krokusů. Pak už konečně vcházíme do lesa. Jnk.

Ááá je vidět, že někdo vzal domácí úkol svědomitě do svých rukou, a dle řádné fotodokumentace se vrhl na pátrání názvu těch zajímavých kvítků, tak už konečně vím jak se to jmenovalo, krokus.

Je tu příjemný chládek, kolem zeleno a příjemno. Za hlubokou tůň, která by šla směle vyhlásit za koupelnu, nacházíme menší jeskyni. Samozřejmě se našli taci, co jí hned museli prozkoumat. Jnk.

Bez toho by to nebylo ono.

Plš.

I já jsem byla mezi nimi. Jdeme ještě kus dál, až k vyvrácenému stromu, který tu leží přes cestu. Tam se převážně dívčí část rozhodla vyzkoušet místní rohy a Hanka si zahrála na papparazzi a fotila skrz větve.

Rozhodujeme se pro obrát o 180° a návrat do tábořiště. Cestou zpět sbíráme větve, kterých je tu víc než dost, a taky nějaké proutky na bařičky. Ne tak Viktor, ten nenese nic. Prý jsme v přírodním parku a tam on sbírat dřevo nebude. Za odměnu jsme ho pak nechali všechno dřevo alespoň naporcovat pilkou, kterou jsme vyvezli, což už mu našťěstí morální problémy nedělalo.

**Ne, řezat dřevo mi problémy nedělalo. Co já vim, kde se tam vzalo.
Vkt.**

Přes naši slušnou zásobu dřeva jsme se vydali ještě na kulturní prázku tábořiště, tedy do hospody. Je tu opravdu živo, sedáme si nejprve na zahrádku na pivo a kofolu a posléze se přemísťujeme dovnitř, kde mají i něco k jídlu. Sedíme, zakoušíme místní kuchyni a je nám fajn. Já jsem si dala plněné pirohy a nebyly špatné.

Hospůdka byla báječná, dokonce by se dala označit za výbornou.

Plš.

Já jsem si je dal taky, a taky mi chutnaly. Sice byly prefabrikované, ale dobré to bylo. Chutnalo i Jafě, jestli se nemýlím. Vkt.

Taky jsem měla štěstí ulovit vzorek z Viktorova talíře... nevím jestli jsem měla tak zoufale hladový pohled, nicméně si myslím, že už Viktor určitě nemohl, a tak se tedy rozdělil. Dle prohlášení ostatních se jednalo ryze o první Viktorovu dělbu z vlastního talíře, tak toho si tedy vážím.
Jaf.

Po návratu ke stanu jsme zažehli ohýnek a seděli, povídali, chroupali oříšky a jiné mňamky. Postupně se odtrousili do sprch, u holek se teplota vody samozřejmě blížila téměř k nule, naopak klukům tekla prý teplá. No jo, to jsou ty boilery. Teda to je ale nespravedlivé. Jnk.

Jak nespravedlivé? Jelikož teplota vody je relativní, je to určitě jenom rozdílné vnímání. Ženským by snad byla zima i na Sahaře. A i kdyby... Někde přece musíme akumulovat teplo, abychom vás potom mohli v noci zahřívát, ne? Zvláště já, když jsem spal sám. Vkt.

Máme toho po těch cestovních útrapách celkem dost, a tak se ještě po chvíli sezení u ohně rozcházíme do stanů. Mám tohle posedání u ohně moc ráda a tak odcházím mezi posledními. Jnk.

Tak to mě u tebe Jani vůbec nepřekvapuje. ☺

Plš.

Janka byla skutečně asi unavená, protože asi neslyšela ty prapodivné zvuky vyluzované partičkou na protějším kopci. Asi to měl být zpěv. No, naštěstí jsme usnuli. Vkt.

Ráno 25.7.

Ráno vylézá slunce a tahá nás ze spacáků. Tedy jak koho. První vstávači jsme, jako obvykle, já a Helena, ale i ostatní postupně vylézají ze svých děr. Posilňujeme se snídaní a chystáme se vyrazit. Dnešní trasa povede Prielomem Hornádu a okruhem pak zpět. Balíme nezbytné proprietu na cestu do batohů, sněrujeme se do bot a jde se. Cesta vede kolem pěkné nové hospůdky Spišská Koliba, hned si slibujeme, že ji večer vyzkoušíme. Především Plašan už se teď těší, mají tu totiž trampolinu, Viktorovi zase nedávají spát plastová houpačí stvoření. Už v tábořišti vyzkoušeli s Plašanem dřevěné pohupující se oře. Jnk.

Teda to je hrozný, tady v těch zprávách se vyslepci fakticky všechno.

Plš.

Jééé, to bylo hezký...

Vkt.

Vstoupili jsme do lesa, cesta byla místy poněkud blátivá, ale šlo se pěkně. Záhy jsme se ocitli u budky výběrčího. Ve Slovenském ráji je totiž zvykem před vstupem na začátek určité trasy zaplatit mytné. Cena není přemrštěná a pokud jdou vybrané peníze zpět do údržby chodníků a dřevěných lávek, kterých je tu bezpočet, pak je to v pořádku. Zaplatili jsme dědovi, který do budky dojel na kole, které měl opřené vedle, a vstoupili jsme na první železnou stupačku visící nad řekou. A takových tu ještě bude.

Cesta je místy velmi úzká, do problémů se tedy zákonitě člověk dostane, pokud jde výprava v protisměru. I takové jsme potkali, ale nebylo jich naštěstí moc. Je vidět, že i tady rádlily živly, především větrné, oblézáme několik padlých stromů. Také jsme přešli několik mostů, jeden, ten houpací se nám obzvláště líbil. Na jedné řadě železných ploten jsme se pokusili i o fotomontáž a z Viktora tak udělali záchranáře propadnušího Plašana. Ten nám naopak předvedl, že po stupačkách se dá nejen jít, ale i na nich viset a šplhat ručně.

Jnk.

Jednalo se moc krásnou trasu, která vedla okolo Hornádu a měla skončit na Tomašovském výhledu. Podle mě tato cesta nabízí vše, a je docela nenáročná, teda až na ten výšlap na vyhlídku. Trošku jsem se jenom bál, jestli to nebude na první den moc dlouhé.

Plš.

Na těchhle stupačkách jsem byl už asi aklimatizovaný. Ale na těch prvních, na kterých jsem se nejdnou ocitnul sám uprostřed záhybu, asi 3 metry nad vodou no, tam jsem se nějak bloknul a nemohl ani tam ani zpátky. Naštěstí se za mnou vrátil Plašan a ukázal mi, že budu muset jít dál. Fuj, to byl zážitek.

A tak jsme v pohodě došli až na Tomašovský výhled. To je taková skála nad propastí, odkud je nádherný výhled na okolní lesy.

Docela dobře by se z ní skákal dolů.

Plš.

Po několika fotografických kracích na hraně skály jsme se pustili do občerstvování. Sedli jsme si jak slepičky na hřad a užívali si sluníčka a dobrot a odpočívali.

A začínají se hlásit první zdevastování. Diga začíná zlobit jeho pochroumané koleno, to se ostatně dalo trochu očekávat, na stejnou část svého těla si ovšem začíná stěžovat i Helena. Pomalu slézáme z vyhlídky a směřujeme do Kláštoriska. Jelikož chvílemi vede cesta i dost do kopce, jde nám to trochu ztuhla. A dolů z kopce je to pak ještě horší. Konečně jsme tam, vítá nás stánek, sice s poněkud vysokohorskou přírážkou, ale kofole a pivku nikdo z nás neodolá.
Jnk.

Oprava: Kofole NEBO pivku! To je docela podstatný ☺. Vkt.

Poleháváme v trávě a hodnotíme naši situaci. S Digem to vypadá bídně, už se sotva vleče. Při pohledu do mapy vymýšlíme, že by se mohl odpojit, a po několika barvách (zelené, žluté a červené) se dostat až do tábořiště cestou podstatně kratší, než máme v plánu jít my. Co se mi ovšem nechce, pouštět ho samotného, navíc pochroumaného. Nicméně s ním není řeč, hodlá se hrdinně vydat sám. Ještě jednou probíráme trasu, mapa totiž zůstane u nás a Díg se šourá osamocen po silnici dolů. Moc dobrý pocit z toho nemám, ale snad to zvládne. My naopak pokračujeme po modré, a to nahoru. Neušli jsme ani půl kilometru, když Helena kategoričtě prohlásila, že jí to koleno fakt bolí, a že se tedy vrátí a dohání Diga. Dobrá, tedy je nás zas o jednoho méně. Ašpoň půjdou marodi ve dvojici, myslela jsem si v tu chvíli. Ale ono to dopadlo úplně jinak, ale o tom vám poví něco Díg.
Jnk.

Dobrá, tak ano. Nebylo ale nutné to rozmazávat.

Skoro celý svět už dávno ví o tom, že mám potíže s mechanikou kolena. A vůbec mu nesvědčí zátěž. No jo, ale jak zjistit, jestli ještě nefunguje? Jedině tak, že provedu něco, co ho prověří. Tedy i tento výšlap je vlastně takový pokus. No a jsme u toho. Ještě při lezení na Tomašovský výhled to bylo ještě docela dobré. Sestup už byl poněkud nepřijemný. Další výstup na protější kopec už byl s mnoha odpočinky a sestup ke stánku byl poznamenán velmi nepřijemným pocitem, že nedojdu. U stánku se mi moc dobře odpočívalo, ale pokračování v prohlídce Slovenského ráje je pro mě neschůdné. V žádném případě však nedopustím, aby se kvůli mým potížím na další atrakci nepodívali ostatní. A tak se vydávám sám k tábořišti.

Studium mapy vyšlo najevo, že skoro celou dobu půjdu po rovině a v závěru z kopce. Vystřídám tři barvy značek na čtyřech kilometrech. Terén bude tvořen lesní šotolinovou silnicí a pak turistickým chodníkem až do tábořiště. Tedy, zvládne to i děcko. Kromě toho mám spoustu času.

Ještě před opuštěním louky se stánkem se zastavuji v dolní části, kde se rozkládá zřícenina kláštera. Vypadá to velmi rozsáhle. Stejně ty pámbičkáře nechápu. Co mohli dělat ve středověku uprostřed nehlubších lesů... No, úžasně, tak dál.

Silnice je opravdu po rovině, klikatí se po vrstevnici, je teplo, tady ve stínu vlhko, v rámci poškození se mi jde celkem dobře. Přemýšlím si o nesmrtnosti chrobáka, užívám si samoty v přírodě a bohužel velmi často musím odpočívat. A jak se tak posunuju, při

dvěstěšedesátéosmé zastávce na odpočinek, jsem zahlédl na krajnici sedět nějaké dítě. Přestože krajové zvyky jsou různé, připadá mi nepatřičné, že je tu samo. Sedí otočené zády do silnice a u nohou má nějakou asi tašku. Dost velkou. Když jsem se přiblížil, přišel jsem na to, že to vůbec není taška ani nic podobného, ale starší paní. Chlapeček cosi šťourá v písku a nemluví. Může mu být tak pět. Začalo mě to zajímat. Přišoural jsem se blíž a bylo mi jasné, že paní neodpočívá, ale něco se stalo. Hošík se mnou odmítl komunikovat. Po bližším ohledání zjišťuju, že paní má učebnicové symptomy úžehu. Tak učebnicové postupuju podle toho, co sám učím. Za pár minut už je jasné, že neupadne do šoku, ba naopak, že se jí udělalo lépe. No jo, ale co vůl? Ted' by to chtělo transport. Ale jak? Nikde nikdo, spojení žádné, chlapeček nepoužitelný a já sám potřebuju být nesen, nebo aspoň vezen. Paní začíná komunikovat. Nikam to však nevede. Pořád není schopná odejít po svých.

A jak se mi to tak v životě děje, když už opravdu nemám jak zasáhnout, něco se stane. Ted' ze zatáčky pomalu vyjel zablácený Jeep. Posunul jsem se mu do cesty a mávnul na něj. Zastavil. Vystoupil z něj člověk kolem třicítky a vůbec se mě nesnažil odehnat z cesty, ale rovnou se ptal „čo sa robí“. Objasnil jsem mu situaci a stav oné paní. Chlapík na nic nečekal, požádal mě o spolupráci a s vypětím všech sil oné paní, ale i mých, jsme ji naložili na zadní sedačky. Hošík zcela automaticky nastoupil kní. Mě řidič přisoudil přední sedadlo a pak jsme vyjeli. Paní mezi tím sdělila místo, kde je ubytována a kde má zbytek rodiny.

Na křížení s červenou značkou jsem se nechal vyložit. Řidič nejdříve nepochopil co to po něm chci, a proč hodlám opustit člena rodiny ve vážném stavu. Předně jsem mu vymluvil ten vážný stav. Paní se z toho do rána vyspí a na dnešek jí zbyde jenom nepřijemná vzpomínka. A pak jsem mu vyjevil, že ji vůbec neznám, a že se potřebuju dostat na tábořiště v Podliiesku. Vypustil mě na křížení značek a za chvíli pomalu zmizel za zatáčkou. No a to je vysvětlení toho, proč Helena neměla šanci mě dohonit ☺

Pak jsem se vydal na nejhorší část cesty. Turistický chodník si nepředstavuju jako chodník na Václaváku. Jde o vyšlapanou a vodou vymletou příkrou cestu mezi kořeny a kamením pod úhlem sklonu kolem třiceti stupňů, posypanou jemným písečkem. Tedy to klouže. Pro mě to znamená každých pět kroků zastavit, nechat opadnout otupující bolest a udělat dalších pět kroků. Do toho všeho tu duní muzika předskokanů Tublatanky. Mám z toho dost smíšené pocity.

Po nekonečné době jsem dole. Ale vyhráno není. Ještě asi 200 metrů přes louku, pořád z kopce. Tuto vzdálenost jsem zdolával velmi dlouho. Pak jsem se slastně složil ke stanu a dál byl hadem. Když jsem šel, tak jsem u toho ležel. Proštrachal jsem se do stanu, vycloumal odtud karimatku a pak se s knížkou odhodil k ohništi. Pak jsem si četl, vyvaloval se na sluníčku a absolutně ztratil pojem o čase.

Najednou se u mě objevila Helena. Chvíli mi trvalo než jsem pochopil, co tu dělá sama. Cosi podnikla ve stanu a za nějaký čas si přisedla a společně jsme se dočkali příchodu ostatních.

No a to je celé.

Dig.

Zpátky na louku u stánku.

Zbytek poutníků míří k Mechovému vodopádu. Cesta je převážně v chládku, misty po žebřících, a je to tu moc hezké. Plašán si s námi hraje na schovávanou a bařá na nás z díry, kam se napsával. Cestou obdivujeme několik vodopádů, ale Mechový je nejkrásnější. Z vlhké skalnaté stěny, pokryté kobercem sytého zeleného mechu nasyceného vodou, se rozstírkuje závoj mlhy. Hanka natáčí příchod k vodopádu, aby si ho Dig s Helenou mohli prohlédnout alespoň ze záznamu. Je tu nádherně.

Když jsme se dosyta vynadivali a osvěžili, pokračujeme dále po značce, tentokrát znovu do kopce, a pak už po červené z kopce až do tábořiště. Závěr sestupu je mimořádně odporný, cesta vede prašným lesním korytem přímo dolů a pěkně to klouže. Jnk.

Mě se zase ozývají moje „výborné“ boty, které mě začaly šíleně tlačit, takže ani nemůžu pořádně chodit. Jejich osud je, zdá se, zpečetěn. Vkt.

Již z dálky je slyšet decibely hřmotné hudby, přípravy na dnešní večerní koncert jsou v plném proudu. Jnk.

Hraje nám slovenská rocková skupina Tublatanka.

Plš.

Hned za tábořištěm postavili pódium a večer tu bude hrát Tublatanka a další hvězdy místního hudebního nebe. Jnk.

Aha, tak to jsem neušil, že si vzpomeneš.

Plš.

Už teď je slyšet, jaký to bude rachot. Naštěstí pro nás, bydlíme úplně na protilehlém konci tábořiště.

Postupně docházíme ke stanům, kde se na trávě vyvalují naši marodi a vypráví nám, co zažili cestou, a jak se vlastně sešli až tady.

Postupně konáme očištné a odpočinkové procedury a k večeru se vydáváme do Spišské Koliby. Je tu celkem živo, usedáme venku na terasu a dáváme si nějaké dobrůtky. Mají tu výbornou bílou čokoládu, také Borovičku s tonikem, příjemnou obsluhu a pro Plašana hlavně tu trampolínu. Jnk.

Ach, trampolína. To by pomalu vydalo na román. Jak jsem ještě mladý a plný energie, tak využiju každou blbost k tomu, abych se na ní vyrádlil. Dokázal jsem to i na té cestě na Tomasiovský výhled. A tak jsem skákal, metal kozelce, a užíval si. Bylo to doopravdy moc fajn. Jenže co se týče té hospůdky, tak ta byla víc než fajn. Všechno, co jsme tam snědli a vypili bylo dobrý. Bílá čokoládka byla sice sladká, ale ještě teď se obližuju, když si na ní vzpomenu. Plš.

A taky systém obsluhy a objednávání, který jsem dosud neviděl ani v Praze - holky mají PDAčka, ve kterých navolí to, co chceme a hned se to odešle do kuchyně. Takže se klidně stalo, že čišnice (mimochoodem hezké holky ☺) ještě ani neodešly, a už nám to nosili. Vkt.

Ještě že bojly v umývárně fungují alespoň trochu spravedlivě, pro tentokrát se otužovali zase muži, a ženy měly malou parní lázeň. Hromadný výlet na čokoládu do Koliby jsem dnes nepodpořila, nožičky bolely, tělo škemralo po odpočinku, a tak v naivité, že snad na chvíli usnu, jsem se zavrtala do spacáku. Pořád ale doznívaly vzdálené rytmy z nedalekého koncertu, takže odpočinkový náskok nad ostatními jsem bohužel nezískala. Jaf.

Po návratu z Koliby jsme ještě na chvíli rozdělali ohýnek, neb jsme podědili spoustu dřeva od sousedů, kteří odpoledne odjeli. Bohužel z druhého břehu potoka nás někdo oblažuje hlasitě puštěným kazetákem s nahrávkami typu Evy a Vaška. Sedíme jen chvíli a zalézáme do spacáků.

Tak že by to vyluzování podivných zvuků bylo až dnes? Že bych si to pamatoval špatně? Je to možné. Vkt.

No, a přesně v tento moment se mi krásně osvědčily ty špunty do uší, co jsem si před výjezdem zakoupila v lékárně jako pojistku proti Karlovému chrápání. Ale že tím budu umořovat Evu a Vaška, jsem ani náhodou netušila!

Ráno 26.7.

Ř je tu zase ráno, vstáváme, probíhají klasické ranní činnosti. Dlg vypadá lépe, než se vůbec po včerejšku dalo očekávat, a tak se chystáme vyrazit opět v plném obsazení.

Dnešní trasa bude kratší, údolím Suché Belé, a pak se uvidí. Opět platíme v budce a vstupujeme do téměř vyschlého koryta Belé. Cesta je nepříliš náročná, ale taky se tu nějaké žebříky najdou. Kolem rozervané skály, tyčící se vysoko nad námi, pro duši romantika úplný balzám. Zastíněným údolím se šlo příjemně, a tak jsme se ani nenadáli, a stanuli na Vrcholu. Tedy ne až tak doslova, ale na Vrcholu Suché Belé ano. Ř ještě nemáme dost, rozhodli jsme se pokračovat po červené a žluté na Pílu. Dlg s Helenou kupodivu šlapou jak za mlada, i když si místy pomáhají holemi. Namazali se večer totiž něčím zázračným od Jafy. Tedy mastičkou, aby bylo jasno.

Člověk nikdy neví, co ho kde potká, a tak jsem na cestách taková malá chodící lékárníčka. Bez Ibalginové masti na bolavé klouby a patřičného mazání starou dobrou Alpou se člověk neobejde. No, a jestli se podmazávali ještě něčím zevnitř, pro zintenzivnění účinku léčiv, to už opravdu netuším.

Při obcházení jednoho z polámaných kmenů se nám zranil Viktor. Tak šikovně zakopl, až spadl dlaní na vystouplou větev, a vrazil si její část do dlaně. Rána byla poměrně hluboká, a tak mu byla odborně ošetřena Hankou - zdravotnicí.

Tak, tady bych asi měl něco napsat, že. Zrovna jsem chystal frajersky překonat tu padlou větev, když mě zradila, zvrtila se, a už jsem se napich. Fúj. Vypadalo to ale asi hůř, než to bylo. Nebo naopak? Každopádně to bolelo. Stopy toho bebi vidím ještě dnes. Prý se mi to ale do svatby zahojí. Vkt.

Po dlouhém, vrstevnicovém sestupu po žluté značce, stylem cik-cak, jsme na Pile. A je tu příjemně, mají tu stánek, v něm pivo, kofolu a nanuky. Čpeme se postupně vším, sedíme přitom ve stínu slunečníků, a je nám dobře. Do tábořiště už by to mělo být jen po rovině, navíc ani ne moc daleko. Odpočínatí vyrážíme kus po silnici a pak po naší známé zelené z prvního večera přes Tiesniny až ke stanům. S Plašanem jsem se zastavil u té hluboké tůňě a dal si koupel. Byla velmi osvěžující.

Osvěžující, to jo, ale taky bych řekl, že byla opravdu studená. Docela tak, že jsem chvíli doopravdy přemýšlel nad tím, jestli jsem ještě kluk. Plš.

A jsme zpátky na tábořišti, pomalu se pouštíme do balení.

Za chvíli tu po nás nebude ani památky. Necháváme vztyčený pouze jeden stan-a v něm všechna sbalená zavazadla, abychom měli volné ruce. Ještě děláme radost sousedům a přenecháváme jim naše zbylé dřevko. Jsou to sice cizinci, ale jejich radost nezná mezí. Zvolna se přesunujeme do recepcy. Tam ještě znovu ověřujeme, že taxislužba, která zde má reklamu na nástěnce, pro nás opravdu večer přijede a odveze nás do Popradu na vlak. To jsme teda mastňáci, co? Ale toto řešení, zdá se, je nejlevnější a neschůdnější variantou, jak se odtud dostat. Řidič nás ujistuje, že opravdu přijede a tak se přesunujeme opět do Koliby. Dáváme si něco k večeři a loučíme se s pohledem na hory. Viktor si s Jafou ještě zablblí na houpacích zvířatech a nastal čas odchodu.

Tomu nešlo odolat. Těm houpacím koňům. Ne odchodu. Nutno ale podotknout, že těm malým dětem to šlo daleko líp. Vkt.

Ne nadarmo se říká, kdo si hraje nezlobí...

Jaf.

Strhli jsme poslední stan, přesunuli se před recepci a řidič opravdu přijel. Jen měl s sebou ještě jednu pasážerku a další chtěl nabrat. To bychom se ale opravdu nevešli. Úháněl s námi, jak kdyby nás ukradl. Poprad, hurá, jsme na nádraží a včas. Hned je to veselější, když tu ty vlaky jezdí.

Nastoupili jsme do vlaku, rozmístili se do kupátek opět na dvě party a chystali se ulehnout. My jsme byli zase s Hankou a Digem v kupé sami, ale druhá parta měla prý nějaké další spolunocležníky. A tak měli prý docela veselo.

Ráno 27.7.

Je ráno, kolem půl šesté, když brzdíme na Hlaváku. Věšíme na sebe batohy a míříme do metra. Většina rovnou do práce, někteří alespoň odloží batohy doma. Když vidím ploužící se, a vzájemně se podpírající dvojici Diga s Hankou, říkám si, že by nás mohli natáčet jako reklamu na Berle.

Ten pohled byl fakt fascinující. Vypadalo to směšně, ale věřím, že jim do smichu tolik nebylo. Plš

Sláva nazdar výletu...a jsme zase doma. Tato naše návštěva Slovenského Ráje zdála se mi být velmi příjemnou. Ono taky někdy není špatné nechat naše jízdní miláčky odpočívat doma, a vydat se chvíli po svých. Takže za rok doufám zase něco podobného vymyslíme, už teď se těším.

Souhlasím s Jankou, bylo to moc pěkné, a snad se to líbilo všem a nejenom nám dvěma. Plš.

Tak kam? Ale bylo to hezký, zvláště když jsem to přežil ☺. Vkt.

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

© Hell´s Tour ^{club} 2007
Dig & Plš & Jnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz